

vanitas vanitatum sed omnia vanitas.

yazargençlik.

vanitas

Kalem senin elinde!

SAYI 5

İçerikler

Okhan Versay	
Konuşmak Aralar	3
Sağanak	4
Gördüğü Gibi	5
Kuşatmada Eski Liman	6
Müsaade Bir Saatlik	7
Basit Bir Kasım Günüm	8
Kamer Atlas	
Gece	9
Canavar	10
Canavar II	11
Yaşamak	13
CEHennem I	14
CEHennem II	15
CEHennem III	16
CEHennem IV	17
CEHennem V	18
CEHennem VI	19
CEHennem VII	20
CEHennem VIII	21
Sefa Can Çelik	
Bu Ağacın Kökleri Benden Değildi	22
Kırık Kemik Üstüne Kokuşmuş Deri	24
Hasret Kuyusu	25
Küçükken Bir Çiçektim	26
Han Koçyiğit	
IX	27
Karanlığın Esrarına Şiir	31
Zeki İnsanlar Neden Sigara İçiyor ?	32
Yol	34
Şah-ül 9	35
Rear Window: Hitchcock'ın Manipülasyonu	36
IX. Bezm	38
Telgraf	40
Cemiyet	41
Şevin	
Veda Sillesi	42
Kaldırım	43
Sevgisiz Adam	44
Gündüz	46
Gitmen Gerek Küçük Adam	48
Kilise Çanları	49
Bu Sitem Tanrı İstedi Diye	50
Bir Tek Sana Hitap Ederim	51
Törpülenmiş Beden	52
Ne Çare Bir Deva	53
Embesil	54
Şuursuz Resim	55
Beni Artık Tanı Sevdiceğim	56
Yahudi'ye Asılmış Tutku	57
Doç.Dr. Araştırmanı Öneririm	
Bilinmeyen Bir Bana Mektup	59
Ölüm Özlemi Bir Alevdir	62
Toprak	
Pursuit-V	65
Pursuit-VI	66

Konuşmak Aralar

Okhan Versay

Soluk pahalı, emek ucuz ama tutku değerliydi
güneş tepede, hava ekşi ama huzur yerli yerindeydi
hiç değişmemiş gibi mevsim şu çayır çimen
kır rengini öz edinmişti
el alem mavi dediyse de göğe
kır rengini öz edinmişti.

Göz altımız şiş, tenimiz çatlak
ama her halimiz görkemliydi
aramız yağışlı, dilimiz mühürlü
ama gözlerimiz hep el eleydi
hiç rüzgar esmemiş gibi sanki
mumlar yanıp erimekteydi
hiç sabah olmamış gibi sanki
mumlar yanıp erimekteydi.

Sofra çoktan toplanmış, kahveler içilmiş
ama halen oturup beklemekteydik
hani konuşsan ayrılmak lazım gelir
sussan gönül razı değil
işte tam o vakit gönül razı gelmeliydi
meşale yakmak hoştur da
idam sehpasına gönül razı değil
işte tam o vakit gönül razı gelmeliydi.

yazargençlik.

4

Sağanak

Okhan Versay

Sağanak bir güz ikindisi
körfez damla damla akar üstüme
hissettiğim yer kayanın sızısı
işte şimdi kızıl akar yürek
kursağıma gizli bir define
yığınla hayal kaldı üstüne.

Vazgeçtim, olmasın bayırların dili
en zor işi verecek anlatsam derdimi
diyecek “yeni bir sayfa aç”
üstüme gailenin en beterini bırakacak.

Yolum hep sapaklıydı
ama bir tanesine sabit aklım
bazen bilmezdi ayaklarım
yürür tan bulurdu ya önü ya ardı
çaresizdim, denizin ortasına
demirimi attım
gemi batarken yalnız kalan kaptan
aslında denize aşığı
ve o bile kavuşmayı tadacaktı.

Vanitas

Gördüğü Gibi

Okhan Versay

Kurşun namluyu bulunca
barut ateşle kavuşunca
son durağı bağrım olunca
hayatın halatına sarılıverir ellerim
ne zaman ellerim boşta kalsa
aklıma o halat geliverir

beton ormanlarda tabiat böyledir
kimseler görmez çiy tanelerini
herkesin gözü uzaktaki şavktadır
yürümek isteyen yürür
kimi o yolda ölür
halatları dolandır

sen ol yönünü kaybetmiş düşkün
kasımpatıda dinlenen bir kelebek gibidir
koyalayan bulur sefasını da
sefasını da cefasını da

hiç bilmem ki ne haldeyim
istemem ölçü biçmeyin
su akar yolunu bulur
bilirsin ya bazen -çok özür dilerim- yol bulamaz savrulur
kelebeğin peşine düşmüşken kim beni görür
mahkeme kurmadan kabul eder
gördüğü gibi, olduğum gibi, bulduğu gibi.

Kuşatmada Eski Liman

Okhan Versay

İzlemek güzeldir bir anın cilvesini
ne yazık, yazgım izlemek bendimin tersini
ne ciddi meseledir tutmak yazgının işvesini
ve ben bir çocuk, hala almamış dersini

umutlarımdı, değildi yıldızlar kayan
yaşıyorum, umutsuz insan hep eksik olsa da
kuşatmada gemilerin hor gördüğü eski liman
ve uzakta huzuru kokladığımız o ada!

toprağa kendim gömdüğüm merhametimi
ve üzerine diktiğim bir fidan daha
kendi ayaklarımla ezdiğim kendi azametimi
yine aynı kırgınlık, yine bir vakti duha!

talimatname açık, acı duyacaksın!
asi ruhun acı duydukça ıslah olacak
zorunlu, bu talimata uyacaksın!
uyabilmem için karşımda ilah olacak!

bir sandık, içinde iki muska
iki yitik umut ve bir cansız beden
ben hala yaşıyorum, bu bile ıska
peki bu solmamaya yeminli güzellik neden!

eski limanı kuşatmış lodos ve karanlık
gökyüzü bile kırık umudun bir parçasına
bir gemi dahi yok, eski limana sadık
karanlık yapışmışken çamurlu paçasına.

Müsaade Bir Saatlik

Okhan Versay

“telefon numaraları bir şey değil de benim şahsiyetim ne olacak ?”

Yanıp sönmeleri yıldızların
irkilene dek gözümü ayırmam, soğuktan
hem yağmur isterim gökten
hem de o yıldızların şavkını
burada başladı şirazemin kayması

kavaklar, ciyaklayan yarasalar, evim
yaşar iken yokluğum, rezilliğim.
tükettiğim ciğerlerim, mayalı bardaklarım
yarısına rüzgar ortak, yanan sigaram
zaman terk etti beni, ağır ağır kanıyorum

koşuşturmaca ve eskiyen mimiklerim,
düşman kesilme bana, en sevimli ihmalim
sen için verilen müsaade bir saatlik
neye yetti ki, ne özlemlilik ne hasretlik

dünü sorma bana, vaktimizi israf etme
bilmediğim konuları anlatamam ki
ama ben senden dinlerim yarını
kaybolan ihtirasım, hevesim
ne edeyim, yükselen güneşi neyleyim
bilsen nasıl ıssız, nasıl karanlık evim
sahi, ne yöndeydi cennetim?

Basit Bir Kasım Günüm

Okhan Versay

Bugün de gün batımını seyrettim
ama bu kez kendim için, ilk defa
inayeti tanımaya gayrettim
olsun diye bana kalan son vefa

tanıdım hınçla büyüyen ormanı
orman benim, hınç benim, ölüm benim
gördüm sitemimle geçen zamanı
isyankar sitem benim, günüm benim

resen o ormana doğru yürümüş
yürüyüşüm keyiften, sonuç yekten
dizlerinin ikisi de çürümüş
herkes tanır ya, korkanın ölmekten

kendim için gökyüzünü seyrettim
zincir tutmaz çünkü etmez fayda
korktuğunuz her şeyim ben ifritim
eğilmek bir ömür, isyan lazhada!

Gece

Kamer Atlas

Yaylarımızı ışığınla kutsa yüce tün!
Oklarım tanrı adına leş arıyor bu gece
Hilalim, sensin beni her gün dirilten
Etafta kirlî çığlıklar, kurtlar peşinde
Hançeri dayadım boğazıma yine
Uzunca zamandır durağan vakit
Çöllere pusulayken, bana neden çile?
Gözlerime ektiğin ölüm senaryoları niye?
Tanrı adına lanetim, doğsun güneş batıdan
Adansın adaklar, dolunay adına alınsın kurbanlar
Şehvet çığlıkları kirletiyor seni, gecem!
Ecel alacak seni bir gün evrenden
O yüzden, son öpücüğü ver gündüzken
Yok olabilir tapınaklar, hatta bütün insanlar
Gece vakti buluşur bütün ölü günahkarlar
Aya gitmiş tüm ruhlar, akılsız kumarbazlar
Kalan vaktim yazılır kara tahtaya, silgi nerede?
Hoş geldin bu geceye, daha da acıyacak gittikçe

Vanitas

Canavar

Kamer Atlas

Bir canavar var peşimde,
Kara bir çarşafı yüzünü gizleyen,
Bir canavar var peşimde,
Sürekli olarak ensemde soluyan.

Akşamdan kalan bir korku var üzerimde,
Gözlerim hep o gelecek saatin üzerinde,
Tanrım, emrin ne zaman gerçekleşecek?
Bu fani, hangi vakit buradan göçecek?

Vakitsiz gelecek olman korkutuyor beni,
Bir açıdan güldürüyor elbette beni.
Yüce canavar, sahiden de gerçeksin.
Bir gün beni ziyarete gelecek ve güleceksin.

Tanrım, ya ölüm meleğın olmasaydı?
Bizimle bu kadar uğraşır mıydın?
Sual vakti değil bu gece de,
Ezelden beri suskun olmana şaşkındım sadece.

Çaresiz gecelerimde bir dosttun bana,
Adını ana ana titrer olmuşum o anlarda.
Tanrım, büyük bir komedyensin.
Bu kadar kaosu düşünecek kadar işsizsin.

Canavar II

Kamer Atlas

Odalarda gezinen canavar benim, bilir misiniz?
Başkalarına nasip olması gerekeni, çalan da benim
Bilmeniz gereken bir şey daha var!
Ben aslında canavarların en tehlikelisiyim

Bir dinleyin hele, niçin böyleyim
Ben korkutucu olduğum için yalnız değilim
Samanyolunda bir başıma kalmayı tercih eden biriyim
Herkes bilir, canavarlar en çirkinidir kurgusal alemin

Bunu bilirdim de, kimse yüzüme vurmazdı açıkça
Elbette bende tanıştım bir alçakla, zamanında
Efendiler, lütfen gözlerinizi kapayın
Yalnız sözlerimi dinlemek için ,kulaklarınızı açın

Biyolojik hatalardan biriyim ben
Evet, suçlusuda o aşağılık tanrıdır
Ak sakallı herif, bana ne garaz duydun?
Beni dünyaya yerleştirme hakkını, kendinde nasıl buldun?

Canavarlar, bu alemin karanlıkta gezinenleridir
Tüm hayatının yalan olduğuna inanan vakıalardır
Ben bir canavarım, bir kez daha bilin istedim
Her gün, sizin de bu çirkinliği tatmanızı diledim

yazargençlik.

12

Ölmeden unutmam ayna da ki yansımamı
Ellerim dua eder her gece, nefessiz kalmamı
Talihsiz canavar, hep mi yalnız kalacak?
Ömrünü kendine söverek mi harcayacak?

Yalvarırım, suçluyu görmezden gelmeyin
Sizlere ihanet eden alçağın kapısına gitmeyin
O sizlerle oyun oynamayı çok seviyor
Sınav notunuzu size söylemek için can atıyor!

Vanitas

Yaşamak

Kamer Atlas

Kafamın içinde krallık kurmuşsun
Ama niçin, orada tam olarak ne var?
Benim göremediğim, anlamadığım ve
Hiç bir zaman susturamadığım kim var?

Sen, birde taç yapmışsın altından
Peki, yetkiyi ne zaman aldın elimden?
Ben, yalnız birkaç kötü gün hatırlıyorum
Bir vakitler gerçekten mutlu muydum, bilmiyorum

Muhafızın, kraliçen ayrıca bir sarayın var
Anladım, bunlar senin asıl istediklerin
Yansımalar ve belki de acınası arzularından biri
O hâlde misafir etmen gerekmez mi beni?

Bu düşlerin, asıl sahibi benim!
Aksaklık olmaz ise tanrı misafirin olacağım bir gün
Yalnız senle ben olacağız o kadim krallıkta
Gelirken de o ahmak şövalyeyi getireceğim yanımda

Büyük bir âlemin hükümdarı olmuşsun
Kamer efendi, bu da bayat şakalarından biri mi?
Bana öyle geliyor, yine solumaktan sıkılmışsın
“Yaşamak” denilen adi ile aynı bedeni paylaşmaktan sıkılmışsın

CEHennem I

Kamer Atlas

Cesetler taşıyan bir ere rastladım cephede
Hiç bir şey ifade etmeyen sima var olabilir mi?
Öyleydi, yediği kurşunun bile farkında değildi
Bir yanda kahvesini yudumlayan general
Ulan şehit olacaklar sadece bunlar mı?
Dünyevi hayata pek göz kırpmaz askerler
Akabinde zaten hep cenneti hayal ederler
Ama bantlara hep cehennemin içinde kaydedilirler

Avaz avaz haykıran birileri var telefonda
"Kazanmamız gerek" fatura pahalı gelecek
Emirler pekâlâ yüksek mertebeden gelir hep
Sonucunda elde edeceğimiz ganimetler kokuşmuş altınlardır
Efendim, biz ne için savaşıyorduk?
Kırılan kemiklerin sesi melodi gibi geliyor artık
Yarılan kafatasları bana "Cengiz"i hatırlatıyor

"Kılıcını kınına geri sok" hayalini kurdukları senaryo
Olmaz mı efendim, buralara barış gelemez mi?
Zaman çizelgesine hiç göz atmayanlar, sorunuz beyhude
İnsanların savaşı kemiklerle, şiarları ve tüm ülküleri
Toprak ana, bu kadar cesedi yutmaktan yorulmadın mı?
Biraz daha bekle, ilahi müdahale yakındadır belki

CEHennem II

Kamer Atlas

Beni gerçekten kanlı bir silahla mı vuracaksın?
Temiz bir ölüm hayal etmişim, saf bir tabancayla
Beklesem, yeni bir tüfek alır mısın benim için?
Yalvarırım, ait olmak istediğim tek şey "bu son"

Gördüğün toprağı asırlardır kazıyanlardan biriyim
İki üç kaybım oldu, mezar taşları niçin pahalı?
Killerden isimlerini yazdım ancak rüzgar acımadı
Sen söyle Okhan, bunca yıldır neden buradayım?

Bir efe geçmişti asırlar önce durduğun yerden
Hepsi gözlerimde hayal meyal, "hem de" her gün
Bunca tantana sonrası onlarda unutulacak
Son bir sigara sonrası duayla anacağım, dostları!

Kabzayı tutarken kimsenin eli titremez sanırdım
Ölürken hep "yalnız olacağım" demiştim kendime
Esasen birkaç saniye sürecek, gitsen iyi olur
Senden rica ediyorum, sakın kimseye bahsetme bundan

Adımı kazıdığım çınarın dibine götür bedenimi
Burada kalmak olan ısrarımı, dinleme!
Genç yaşta öleceğini sanan dostumda orada
Daha nice şey anlatırdım, silahım ısrarcı gitmekte

CEHennem III

Kamer Atlas

Sana anlattığım kaçınıcı ders ki bu?
Blok derslerin sayısı ikiye katlandı ahmak!
Hep böyle işin başından aşkın mıdır?
Yüzün, pek bir şey anlatmıyor da ondan

Dans ederseniz beni de alın yanınıza
Ufkum pek dar kaldı, eğlence içmek istiyorum
Çalgı çengi, rakslar ve şaşkın bakışlar!
O çiftlerden biri, pek tanıdık şuan ki gözlerime

Temiz bir sayfa bulmak neden bu kadar zor?
Oksijenim tükenmek üzere, iki kelam yazsaydım keşke
Birazdan başıma üşüşecek akbabalar, korkuyorum
Deve, senin de beni tuzağa düşüreceğini sanmazdım

Kum tanelerine mi karışacak biçare ruhum?
Tanrıyı ziyaret edeceğim gün mü bugün?
Fâni, elin boş gitmen onu kızdırmayacak mı?
Defterine bir bak, hiç anlam ifade etmiyor ki mısraların

CEHennem IV

Kamer Atlas

Cüzdanimı bi silkeleseniz vah çekersiniz!
Çalkantılı yıllardan kalan madenlerim var
Sevdiğimi sandığım anlara harcadım tüm paramı
Armağanlarımı da sattım, ya onları veren kişilere noldu?

Hediyelerle yığılırdı çoğu üzerime o tatlı gülümsemelerle
Günlerim onlara şükranla geçerdi, minnet borcu tabii
Sinirlerim bu kadar hızlı çalışmak zorunda değilsiniz
Tüm acımı bir noktaya odakladınız, bunca garaz niye?

Yüce Bahadır, bırak ta geçeyim şu dar kapıdan
Kuşkusuz güven teşkil etmiyor göz bebeklerim
Acı kusuyorum, odamda cirit atan birileri var
“Müsaade yok” dersen isterim senden kalın bir urgan

Hiç acı çekmemiş gibi sırtıma bana o köşeden
Aciz oluşumun tek sebebi bunu benim istemem
Geceleri kılıcının bana ait olduğunu hayal ediyorum
Şafak sökene kadar yüzlerce kez kendimi biçiyorum

CEHennem V

Kamer Atlas

Zincirlerim kor alevden acıtıyor canımı
Cananım, sana bıraktım cimcimemi
Büyük bey beni çıkmazda yakaladı
Sonsuz fırına ‘odun toplaman lazım’ gerekmiş

İhbar edildin, hem de kendin tarafından
Herkes bolcan gözüktün, seni vurdular handa
Yüce mahkemenin ilk ışığı orada gözüktü
‘Fâni, yakında tanışacaksın benimle’

Olmamı istediğin rolde değil miyim zaten?
İyi bak, sözlerimde senden başkası yok
Aşığındım bir zamanlar, neredeydin o vakitler?
Temsilcilerini ikna edici bulamadım, işte kusurun bu!

Alevler içinde kaskatı kesilmenin kanıtıyım ben!
Sanırım dünya hayatında çuvallayanlardanım
Daha demin hayattayım, ne acınası değil mi?
Yıllardır beklediğim sonun tadını çıkarma vakti şimdi

CEHennem VI

Kamer Atlas

Masanız çok uzun, sesim gitmiyor öteye
Sizler bir kez olsun bu tarafa yanaşın
Taçlarınız pas kokuyor, hanginiz gerçek kral?
Yine biat mektupları yığılmış kapının önünde

Aldığım davete binaen kılıf giymedim
Sizlere dostum Kışottan selam getirdim
Şarap fıçımız delik, zemini yalayacak kim?
Mekruh eylemler elbette, takatim yok daha içmeye

Ben “asla” demeyecek bir dallama mıyım?
Etrafınıza bakın, tanrı yine alay peşinde
Eşiğimde oturan şeytan yine bizimle
Kaçık aslan, sende mi katıldın kervana?

Girizgahlarda alımlı yalanlar dolanıyor
Dualar ve yakarışlarımız şükür ki seninleyiz
Gitme vakti, mezar taşları durmadan arıyor
Dostlarım, cehennemin katları beni bekliyor!

CEHennem VII

Kamer Atlas

Yaktığınız ağıtlar onu geri mi getirecek?
Tanrıyı kimseye şikayet edemezseniz
Bağımsız olsanız da hep yanlış yaparsınız
Zayıflığınıza örtü vermeseydik, ne yapardınız?

Süre işliyor, diğer farelerden farkım yok
Kozmopolit bir şehirden yakında göçeceğim
O çayırdaki yalnız olana kavalını teslim edeceğim
Maval okuma zebani, ebedi görevim bu!

Kapının önünde beklemekten çınar oldum
Yüzyıllar esse de "insan" aynı kalır, şahidim!
Hadi bana inanmadınız, çarmıha gerilene sorun
Tanrının sopasını ben çaldım, korkusu ondan

Morlukların devasa, arenada galip çıkamadın mı?
Her zamankinden daha hızlı çektim bayrağımı
Beyazlar içinde utancın en büyük abidesi oldum
Yeryüzünün yüz karası, aşağılıkların en âlâsı!

Son katmana hapsedildim, anka da burada
Şahitlik ettiğim boş koltuklar, hepsi sizin için
Kâr ettiğimi sandığım şey, ebedi dilemmam!
Bundan sonra hançerimi kınından çıkaramam

CEHennem VIII

Kamer Atlas

Firak vaktinin geldiğini viyaklıyor yoldaşlar
Şakaları yok, istenmiyorum artık burada
Tam da iyice alışmıştım bu kadim mekana
Aitliğimi de koparmak zorundayım tanrılarla

Defterim, neden burada kalmak istiyorsun?
Çizdiğim eskizleri ademin çocuklarına vermeliyim
Dünyalıların son bir ikaza ihtiyaçları var
Dur, hepsi bunun için çabalamıyor mu zaten?

Sonunda huzurunda cikletimi çiğneyebilirim
Köprüye neden sürüyle ayı diktin?
Ekselansları, çokca haşare ezdim sizin için
Tüm kaçıkların aklındakini huzurunuzda getirdim

Destanlar dar etmişti yolumu en başta
Taradığım külliyelerde buldum tasvirini
Hep güldüm, alay ettim silüetlerinle
Baktığımda, koca bir hiçsin aslında!

Ben gidiyorum
Günahlarımı ve sevaplarımı iade edeceğim
Vizyonsuzlar gencecik ruhumu emdiniz
Ha birde şunu da işitmeniz gerek!
“Oyununuz aşırı sıkıcı, sizi kıyıcı canavarlar!”

Bu Ağacın Kökleri Benden Değildi

Sefa Can Çelik

.....Sana dedim ya !

Bu ağacın kökleri benden değildi
Bastığım toprağın kalbine işlemiş bu ağacın kökleri
Kalbur zihniyetiniz ve meşak hamasetleri
Bitmek bilmiyor sabrımız, sağolun hüda hazretleri.

Korkma benden veririm sana sonsuzluk nefesi
Tabi zıttıyla mübahtır her kelâmın nefiy
Ölümde bir beka, kimine göre en iyisi
Avucumdadır semaya gönderilenlerin sesi.

Yaşamakta bir hatır var ama
Halihazırda sormak da aklıma gelmişken,

Nedeni, nebesi, niyebesi ?
Tekabül eder kalbe gülme ve ağlama sesi
Sakinleridir hele ki tanrı ve kölesi
Amma çekilmez dünya, ağlamaklı vefi.

ve

Bir diyardayım aman bir nesi var bir nesi
Buyruktur davar padişahımın sesi
Gene gitti ,yazık, bir garibin kellesi
Pardon !
Taşımı koyacağım ama mezarım tam neresi ?

Koca Goethe!
Ben artık kendi köküme dönüyorum
“Bacağıma” da yanımda götürüyorum
“bu dünyada tamamıyla rahatım” diyorum
Şarap fiçisinin dibine varıyorum.

Kırık Kemik Üstüne Kokuşmuş Deri

Sefa Can Çelik

Bir kırık kemik üstüne bir kokuşmuş deriyle yaşıyorum
Bir yıldız zindan içinde bir benimle kalıyorum
Bir gıyabet içinde bir haasımdan kaçıyorum
Ve bütün bu gençliğim...
Ah! Ona çok acıyorum.

Bana sağımda gözüken o güzel meleklerle yaşıyorum
Bir gün beni hatırlar diye her gün selamımı veriyorum
Evet doğrudur! Ben kendimi bir kâdehe satıyorum
Ve duacı ellerim...
Ah! Ona çok acıyorum.

Her gün bana verilen bir ruhu sömürüyorum,
O azizlerin kalplerine de ne çok özeniyorum.
Yaşamak hatrını sayanlara fazlasıyla sövüyorum
Buna da tanrının lütfu diyenleri görüyorum
Ve
Karnını körpe nefesimden doyuran Ö-L-Ü-M
Ah! Seni görmekten ne çok korkuyorum.

Hasret Kuyusu

Sefa Can Çelik

Olanaklar ve olanaksızlar dahilinde, bir garip köylülerin mahalinde bir sevgili eş,- baba ve tüccar;çocuklarının gözünde müşfik hünkar, ahalinin sözündeysel pek mi pek yaşar bir bey varmış.Beyin kervanı dürülmüş ve tartılmış, bey en sonunda yola koyulmuş.Uzakta padişahın şehrinde, koca pazarın eşiğinde, aman külçeleride beşiğinde, koyulmuş yoluna akıllı döşesinde.Tüm mallarını satıp dönerken yol üzerinde hiç görmediği bir kuyu görmüş.Nasıl olur diyekalmış, çünkü defaatle geçtiği bu yolda ilk defa bu kuyuyu görmüş.

Kuyuya yanaşmış, kafasını derinlere.. taa-aaa derinlere indirirken çekmiş bir tas su ve içmiş kana kana, belki de yana yana orayı bilemeyiz.Suyu içerken gözleri ağırlaşmış, elleri hissizleşmiş, bacakları... Gözlerinde ailesinin hayali seğirmiş ve gözlerini yavaş yavaş açmış bir de ne görsün evinin kapısı tam karşısındaymış! Çölde kalanın kuyu aranması misali hasret kalanın yüreği daralmış lakin bizimkisinin sevdası ayanmış. İçtiği su en büyük dileğinin gerçekleşmesini sağlarmış.Şimdi çocukları ve Güzelinin yanında,darısı başımıza.

Küçükken Bir Çiçektim

Sefa Can Çelik

Ben küçükken bir çiçektim
sonra annemin konuştuğu dili öğrendim
şimdi hiç masum değilim.

Felaketin tecellisi gözlerimle
doğan güneşe bedenimi dönerdim
herhalde bu gidişle varacağım tek yer
apaşık dudakların ardı
-yani keskin dişlerin hemen altı-

Gözlerine bakınca gözlerim ağlardı
asude güller açar, günler ağarırdı
kış günü kuşlar uzağa kaçardı
ve sen güneşim,
-sen bana doğardın.

Ağzımda ki tek satırdan hayır bulacağımı sanardım
-şiiirler yazardım gökyüzüne,
Dualarımı sana yetiştiresin diye
lakin satırlarımı yolda kuşlar çaldı
üzgünüm güneşim bu da tanrının ahıydı,
-sana tapmama dayanamadı.

Yaşamakta mahir ölmekte mahurum
bir tek senin gülüşüne mecburum
fasılın sonunda mezarımda biten çiçeğim
artık ya bir hiçim
-ya da hiç mi hiç masum değilim.

IX

Han Koçyiğit

Gözlerinin nuru bir gösterse kendini bana
Minnet mi kalır şems-i semâya

Saçınla bahs etse sümbül, güyâ,
başa çıkamaz saf miskinle sana

Eşiğinde denildi divâne âşık bana,
Doğru demişler; “enzilu’l esmâ-u min savbi’s-semâ”

Yedi kat gök secde ederdi hilal halkasıyla
Saltanat kapına yüz sürerdi meh-likâ

Yeter cevri ettiğin felek-i bî-vefâ
cefâna râzı olurdu belki, mahsus bu cihanda

Sofular saklasın gül renkli şarabı el girince
Ben neyle gizlerim efkarımı,
İşret meclisinde sensiz içtiğim bade de zehirse

Hayalinle bâde benim soframda iki mihman
Kamerle şems bahs etti sabah akşam ki oldu ikisi de doğduğuna yanında bin pişman

Doldurup âşık meclisini devredince feleği kadehe
Âşığın çarhı sürahiden kan döker Merih gibi kadehe

Âşık meclisine Cem hatemi, kadehine Bedahşan lâli desem yaraşır
Ki afet-i devrânı safâ camii çemberi, halkasıdır

Bana arz etmesin mihr-i seher
Belki gözüme değer de yanağının nuru bende söner

Gökkubbenin miğferinde yanağın amberdir
Zülfün halka halka micmer, alevdir

Zülfün ki gözünün yaşıyla yanağına yaraşır
Zülfüne bağlı gönlüm yaşının yağmur sicimine dolaşır

Mey kadehi, âşıklar mülkünde tâc-ı keyânidir
Bade sürahisi keyâniye husrevânîdir

Bak işret kadehine, safalı ayna budur
Gör şarap kabarcığını, Şimal Yıldızı budur

Dudağına can desem ispata kâdirim
Cem ayininde şarap bezmi gibi hâlim

Her dem kadehin etrafını dönen avareler, mavi semâda sanki seyyâredir
Hepsi toplansa yârin ışığını saçamaz, anca Rabbin şemsine mihmanedir

Âlemi aydınlatan nurun mey küpü gibidir
Meyhanecinin kapısı ulu tekkedir

Âlemde bulamazsın gül renkli şarabın kadehi gibi dost
Yahut meyhane sofasının baş köşesinden rahat post

Durmaksızın içersen ayıplayan el var
Başımda da esrik olmadan bîhuzur bırakan bir gam var

Dert ehli der “Ayrılık gamında hâlet var”
Amma dilberin vuslat deminde de âlem var

Kâbede yükselir “Lebbeyk, lebbeyk” nidaları
Sanki senin yamacındaki divâne âşıkların feryatları

Tübâ cennet-i kûyuna meyletse yeridir
Mesih göklerde senin dengini istese yeridir

Şan şöhret ehli yolunu ne bilsin?
Meyhane benim gibi divâne âşığın evidir

Günahlarımın çokluğunu görme Zahit
Âlemi mağfîret denizine gari eden Gaffar’ı işit

Zülfün yanağına düşünce zaman perişan olur
ne ay ne yıl toparlanamaz benle hemhâl olur

Kahpe dünyanın terki halka tedenni görünür
Âşığın gözüne ne dünya ne ahiret görünür

Musa’nın gönlü gibi şevk ateşiyle dolsa sine
Nâr zannettiğin tecelli nuru görünür

Derviş vuslat haremine mahrem olamaz
Nereye baksa Leyla'nın yüzü görünür

Arif sinesini marifet madeni yapsa
Her harfe birçok mânâ görünür

Aşık yükselsin ulvî âleme
Gözüne yekpare yüce makam görünür

Âh okumun yarası ile yedi gök kubbeyi deldim
Hilâl delik deşik görünür

Yâr bana kusurlar bulalı bağrımız delinir
Zavallı gönül ney gibi inlese şikayet demidir

Karanlığın Esrarına Őir

Han Koçyiğit

Gece; ihanetin bikusur esbâb-ı mûcibesi
Kemâlin akli başa derilesi
Yetiş yâ Truman'ın bilgisayar kabilesi
Matta'nın esvâb-ı mucizesi
Bir âsâ düş önüme, kılavuzluğa
Başımda külahıma, omuzda kargama
Yol olsun tüm mahlûk-u cihâna
Şöyle bir gözüksün aynalara

Bir gece ki öleni yok
Var ise de adêm gibisi yok
Mekânda dar, ruhunda bir ok
Muhafazakâr muzların kabuğuyla tok
Soketten çıkar haşereler
Fareler artar birer birer
Belki bir hindiye binip gelirler
O akşamdankalma denizler

yazargençlik.

32

Zeki İnsanlar Neden Sigara İçiyor ?

Han Koçyiğit

Bir saniyeliğine durun, ve çevrenizdeki sigara bağımlılarını düşünün. Kim onlar? Neden sigara içiyorlar? Yıllarca bize sigaranın leş, pis, eğitimsiz, para israfı bir şey olduğu söylenmedi mi, ve sigara hep bunu çağrıştırmadı mı? Ama sigara içenler rezil insanlar değil gibi. Dave Chapelle, Barack Obama, Joaquin Phoenix, Christopher Hitchens, David Lynch, Jeremy Clarkson, Woody Allen, Rahmetli başkan Kennedy, Jean Paul Sartre, James Dean, J. Robert Oppenheimer... hepsi bu profilden çok uzakta, son derece zeki ve hatta kimisi dahi seviyesinde insanlar. Tütün bağımlılığını diğer tüm bağımlılıktan ayrı tutan ve eşsiz bir hâle getiren şey ne? Çoğu kişinin tartışmak istemediği bir soru: Neden zeki insanlar sigara içiyor?

Amerikan genç yetişkinleri Just Say No ve One Puff is Too Much gibi sloganlarla yetiştiler. Ama sigara içen herkes bilir ki tek bir duman alan kimse sigara bağımlısı olmaz, hatta daha da tiksindir. Eğer öyleyse, neden 30 falan gibi araştırmaya göre nikotin, alkol ve eroinen daha adiktif?

Başarılı insanların neden tütürdüğünü anlamak için bağımlılık teorimizi güncellememiz gerek. Bağımlılık üzerine neredeyse tüm çalışmalar ağır uyuşturucular ile yapıldı. Ve tütürmek diğer uyuşturucuların kurallarına uymuyor. İster film yönetmeni olun, ister aktör, ister Amerikan başkanı, hatta atom bombasının mucidi... İyi bir hayatınız varsa neden sigara içersiniz/nasıl sigarayı bırakırsınız?

Vanitas

Modern adiksiyon araştırmaları ironik olarak sigara tütürmenin etkisinin son derece değersiz ve küçük olduğundan dolayı sigaranın insanlığın en büyük bağımlılığının olduğunu söyler.

Sigara ve diğer uyuşturucular arasındaki fark: Sigara tütürücüsü uyuşturucu bağımlısının aksine escapism değil, distraction arayışındadır.

Nikotin naziktir. Hayatın güzel yanlarını daha güzel, kötü yanlarını biraz daha katlanabilir kılar. Ve bunu hayatı bölmeden yapar, fazla vakit harcamaz. Christopher Hitchens'ın açıklamasıyla tütün en kusursuz bağımlılıktır zira açken açlık acısını azaltır, tokken daha iyi bir doyguluk hissi verir. Zeki insanlar tütürmeye devam ediyor çünkü tütün, dikkatlerini çekecek kadar hayatlarını kötü etkilemiyor. Hayattan sigara ile kaçmaya çalışmıyorlar, çoktan hayattan keyif alıyorlar.

Zeki insanların sigara sevdasını anlamak için tütünü bir parazit, insanı da konakçı olarak görmek gerek. Tütün diğer tüm uyuşturuculardan daha uzun zamandır ve daha kusursuzca insan hayatına dahil. Dediğim gibi tütün, bu bağlamda parazitimiz, konakçının dikkatini çekecek kadar etki göstermez, ta ki konakçıya akciğer kanseri armağan edene kadar.

70'lerde Vietnam Savaşı'nın sonuna doğru Amerikan ordusunun en büyük problemi eroindi.

Öyle ki, Nixon uyuşturucu bağımlılığını toplumun varlığına karşı en büyük tehdit olarak isimlendirmişti. Lakin Vietnam Savaşı bittiğinde hiçbirşey olmadı. Tüm askerler birden eroini bıraktı, zira ortada bir kriz yoktu.

Peki eroinele sigara arasındaki fark ne? Basit: Sigara bağımlıları evde odalarında, ofiste tütürme odalarında, sokakta kaldırımında, Kafede sigara içenler için ayrılmış teraslarda sigara dumanlarını hayatlarının her alanına üflüyor. Çevresel faktör olarak bu kadar kolay sigara tütürülebilen çevrede otomatik ve rutin olarak sigara içme isteği tetikleniyor. ABD'de 1985'te %45 olan tütürücü oranını 2012'de %18'e düşüren şey "sigara kötüdür" temalı sağlık programlarına harcanan milyon dolarlar değildi, bu paralar tamamen israftı. Bu düşüşün esas sebebi otobüslerde, uçaklarda, kapalı alanlarda sigaranın yasaklanmasıydı.

Her türlü reddedilemeyen bir gerçek: 'Zeki insanlar' da sigara tütürüyor. ABD'de ortaokulda ve lisede notları daha iyi olan çocukların 7-8 sene sonra genç yetişkin kategorisine girdiklerinde istatistiklerde sigara bağımlısı olarak sayılma ihtimalleri artıyor. Henüz psikologlar da bunun sebebini bilmiyor.

Yol

Han Koçyiğit

Bundan böyle yok[tur] hiç yol
İllegal güzelliğiyle vurdu beni
Çökertti kubbemi, ki düellosu bol
Fikrimce tibben ağlattı annemi

Zerreden örülmüş surlarına çarparak
Yahut da tüm seslerde beni çağırarak
Mevlevî hadisleri gibi kulağımı çınlatarak
Gelir nihayet yardım, taviz fırsatı kollayarak.

Şah-ül 9

Han Koçyiğit

Şah uğramaz olmuş Mahabad'a
9 kalkmış yerinden
Güller çağırılmış hüznü
Can vermiş muhabbete herkesten

9'un yatacak yeri mi var?
Şehr-ül Mahabad'da bir dikilitaşı mı var?
Bir ah gibi unuttur meramını
Yoldaşlar unutmaz, alır selamını

Elinde sepetle 9 gelir
Aceme ne gerek ondan bir şiir?
Ah ki ah, 9 artık yalnız acı bir sedâdır
Bir mezartaşına yekpâre Acem mülkü fedadır

Rear Window: Hitchcock'ın Manipülasyonu

Han Koçyiğit

James Stewart & Monako Prensesi Grace Kelly'nin başrol paylaştığı, gerilimin kralı Hitchcock'un başyapıtlarından, Cornell Woolrich'in

It Had to be Murder başlıklı pulp novelette'inden uyarlanan [ki o da H. G. Wells'in Through a Window romanından uyarlamadır] 1954'lü Rear Window; bir 'iş kazası' sonucu bacağını kırmış fotoğrafçı L. B. "Jeff" Jefferson tekerlekli iskemlesinden apartman kompleksinin avlusuna bakan penceresi ardında dikilmek vasıtasıyla komşularını dikizlemesini konu alan bir röntengi hikâyesini anlatır. Filmin bir aralarında Grace Kelly, fotoğrafçımızın sevgilisi Lisa Fremont olarak filme dahil olur. Jeff'le evlenip eşinin fotomuhabirliği bırakmasını isteyen, yahut onunla yolculuklara çıkmak isteyen bu han'fendi bir Hitchcock klasiği olarak yaşını almış fotoğrafçımızdan daha genç, devamlı moda dergileri okuyan sosyetik bir sarı-

şındır. İhtiyarlamış esas oğlanımız kıza olabildiğince hödük gibi davranır, evlenmek istemiyor dur.

Komşularını dikizleme rutinde bir gün Jeff, komşusunun karısını öldürdüğünü gördüğünü düşünür. Şimdi, bu olayın delili çok azdır ve Jeff, olayı eski dostlarından olan antipatik bir memur dedektife anlattığında doğal olarak inandırıcı gelmez.

Tipik bir Hitchcock filmi olarak gerilim gittikçe artar, ilk kez izleyen izleyiciler asla kimin doğru kimin yanlış olduğunu anlayamaz vesaire vesaire.

Film dönemin pek çok fenomenine göndermede bulunur, hepsinden evvel Soğuk Savaş döneminde ABD'de giderek artan gözetlenme korkusu ve paranoya üzerine temellidir.

Sonuçta '50lerde hangi Amerikan komşusunun bir Komünist Parti üyesi yahut da bir Sovyet ajanı olduğundan şüphelenmiyordu ki?

Bir başka önemli tema da, bana göre, fotoğrafçımızın bir 'film izleyicisi' olduğudur. Penceresinden farklı 'ekran'lara bakar. Demek istediğim, dikizlediği komşularının her bir penceresi kendi başına sahnelenen bir filmdir, hayatına yansıyan başlı başlı başına hikâyelerdir. Tüm bu hikâyeler fotoğrafçımızın sevgilisiyle olan ilişkisi hakkında ona bir şeyler söyler. Film boyunca sevgilisine kötü davranması da şu soruyu ortaya çıkarır: Karısını öldüren komşu Lars Thorman, aslında L. B. Jefferson'ın da rahatsız olduğu sevgilisini öldürme arzusunu mu açık eder? Hitchcock'un da esas teması budur: Biz, izleyiciler olarak arzu ve isteklerimizi filmlere yansıtırız ve filmler de bize istediğimizi verir; genellikle şiddet ve cinayet. Peki bizim istediğimiz nedir? Bu soruyu da Hitchcock izleyiciye sorar.

Rear Windows'un deneysel yanlarından biri, neredeyse bir tek mekân filmi olabilir, sahneler da-ima fotoğrafçımızın 1+1 New York apartmanının içindedir. Her şeyi onun perspektifinden görürüz. Hitchcock'un bir diğer deneyi de filmde anlatsal hiçbir müziğin olmamasıdır. Açılış ve kapanış müziklerini saymazsak tüm müzik ve sesler film dünyasının içinden gelir; genellikle Jeff'in müzisyen komşusunun çaldığı bestelerdir.

Scorsese'nin deyimiyle film çekimiyle, sahneleriyle, bir New York apartman kompleksini gösteren sıfırdan kurulmuş setiyle, renk seçimiyle, ve özellikle L. B. Jefferson'ın ahlâken sınırda olmasıyla bir başyapıttır.

IX. Bezm

Han Koçyiğit

Yetiştir sâki, cana can katan şarabını
Nerede ki saf şaraptan âlâ kalp safâsı?
Nedir ki bu şarabın sana dargınlığı?
Bak, yine kadehine tuzlar saçıldı

Güleşanlar ile mecliste kadehin ışığını bezme maytap ettin
Felek, divâneyi bile artık bezdirdin, çok cevrettin
Han, sen bu başındakiyle neyledin?
Tevbe kılıcınla bağrımı kan ettin

Gül renkli şarabın kan dolu gönlü yeter
Yok mu kader sırrından zerrece de olsa haber?
Gam denizinden geçmeye kadeh gibi gemi gerek
Gam köşesinde bırak ağlasın Han, güzel sevmek neyine gerek

Kâinat, yârin aşkıyla işrettedir.
Mezesi yıldızlar, şarabı şafak, sakisi göklerde dir
Gönül ehlinin alâmeti onun minderindedir
Zevk ve işret bezmine gir, hidâyet şarap meclisindedir

İster Rûm'a kayser, ister Acem'de selman ol
Zâhit'e uysak bulunur mu meyhâneninki gibi yol?
Vaaz meclisine oturmak alçaklıktır
Gel, meyhânenin başköşesine, en âlâ sofradır

Ey vâiz, bezm erbâbı meclisine varmaz, zırvalarına aç değil
Meyhâne, Muhammed Mustafa'nın bezmidir; boş meclis değil
Çiçekler sahâbe zümresi de değil ehl-i Beyt gül
Kenanlı Yusuf gibi çıktı da meclisimize girdi yine gül

Dara'yım, marifet memleketinin tahtında
Ankayım, dünyada bir dikilitaşım yoksa da
Gözün görebileceği mertebenin de âlâsında
Benim o, can bağışlayan nefesiyle İsa

Vuslatın hicreti Kâbe yolundan beter
Geçtim o yoldan, dikenleriyle, teker teker
Safa bezmi mekân, şarabı zemzemdir
Meyhaneler Beytü'l-haram, meyhaneci şeyhü'l-hâremdir

Telgraf

Han Koçyiğit

Ve hayat fantastik bir hikâeydi
Kendi mânâsını bizden iyi bilirdi
Biz hep onun yalanlarına kâni
Avarece geçirdik günleri

Bir girdaptır ki fenâ yolu,
Âlemi gök, başı öküz, Araf'tır yurdu
Gelir fânileri almaya, budur onun buyruğu
Verilmiş ve yazılmış, uyar, düşse de kabuğu

Âlemler, bir koridor, bitmez meşhur
Gökler, alçak ve alçak, aşilamaz meçhûl
Dış kapıdan bir ses, ve asla gelmeyen huzur,
Bir ceket, bir çift göz, bir ağız; ve munzur...

Cemiyet

Han Koçyiğit

Kadıköy semâlarında martı kafilesi, ve bir kıyâmet!
Bize de bir karga çıkar elbet
Daracık pencereden bir cemiyet,
İşit ey Şems, işit de ruhunu ört!

Şems'e bir kervan gider, uğurlayan biziz
Arz buyruğu işlenir, boyun eğen biziz
Siz sanırsınız yeriniz rahattadır, mülk sahibi biziz
Esas duruşa ara verip baksanız, biz siziz

Bir damla kan, bir evrim, bir mutasyon; ve insan
Sepetinde zamk, ruhunda bir ok ve göğsünde imân
Göğsünde imân, serhadde imân; bozuk iş, bozuk mekân
Ve bir çulluk irâde verdi cemiyete; armağan...

Veda Sillesi

Şevin

Heyhat bir hayattan bıkmadın mı?
Nedir bu seni çileden öteye götüren
Bırak artık tanrıdan sitemi
Onun kucağında iki sevdiği
Bakar mı hiç sana,kulundan esirgemiş güzelliği
Vedalaşmalısın daralıyor vaktim
Küreğinde toprak izleri,
Bir mezarlık kazmışsın bana
Beynimde ki ur pek aşına
Gömecek miyiz beni mavi gömleğine kuşlar konan adamın başucuna?
Sahi o adam mıdır kalemi kırık
Paltosunda küçük kadınlara sığınak olan?
Dur sapmayasın bu konudan
Vedalaşmam lazım
Benim için kazdığın o mezarlığa bürünmem lazım !

Kaldırım

Şevin

Yolda yürür bir adam
Kaldırım kullanmaz geceleri
Pek sessizdir
Gözlerinde esrarengiz bir kadının
büyülü sitemi
Vah eder!
Bu ateş neyin nesi
Belli ki tutuşmuş bu embesil
Kesilmiş iplikten kurmaca oyunlar
Duyuyor musun?
Bir adam var içerisinde bir kadın bir
de kadınları
Vurulmuş bir kaldırımın öte yanı
Neden konuşmaz?
O bir dilenci mi yoksa elçi mi?
Cevapsız kalır tufanım

Nedir sebebi ?
Pek hazin ağlar bebeğin sesi
Bak yolda yürür bir adam
Canına susamış bu aralar
Kaldırım kullanmaz geceleri
Belli ki ölmeye pek de meyilli.

Sevgisiz Adam

Şevin

Ellerin pamuk sol göğsümün altında
Duyguların ara vermiş ruhuna
Gölgeni satmışsın üç kuruşa
Korkutmuşsun ahaliyi
Sevgiden yoksun bırakmışsın insanlarını
Gözlerin kin birikimi
Besliyor bizleri
Acıyorum o halde sevgisiz sana
Kınıyorum seni yarattıklarından ötürü
Ellerinde kırışık derin
Göz kırıyor topraktaki sersefil bedenin
Ne masum bir şeysin sen yaşlı adam!
Aslında bir o kadar katilimsin
Yaşanmışlıklara yazgı demişsin
Bir ip asmışsın boynuma
Bir de beddualarını dizmişsin bira şişelerine
Ağlamaktan beter olmuş nazicazene hatunların
Ne kadar seviyorlar seni öyle değil mi?
İncitmiyorlar seni
Boğazını sıkıyorlar
Sakallarını okşuyorlar
Göz altlarındaki çiziklere dokunuyorlar
Düğmelerini dürüstlükle ilikliyorlar
Satılık ruhunu kir alıyor ecdadın
Uzak tut bizi onlardan

Bir hak uğruna soyulmuşsun zengin soylulara
Sevgisiz adam yetiş!
Kefenlerini dikiyor terziler
Bir sana bir de iblisine
Simanı unutmuş neve
Bir fidan dikmiş sevgiline
Darp etmiş kalbini
Gazel söylemiş geceleri
Bir göbekli maymunun koynunda!

Gündüz

Şevin

Güneşim gözlerinin pırıltısında açılan bir kuytu köşe gibi
Af ister oldu her saatin ikisinde
Divitlerin rahlede çiziyor seni
Mıhlanma gün ay vakti
Şifasız ellerimiz bulutların sefil kaderine eksik
Bak ben seni çiziyorum gökyüzünün soluksuz sayfalarına
Sana saf hallerimi teslim ediyorum
Ardımı sorgulama!
Gündüz meşakkatli geceye alınma!
Gök cisimleri bir sitem ediyor sana
Ah bir aydınlık buralar
Güzelliği hissediyorum sol göğsümün altında
Kolsuz bacaksız esametimize Tanrı'dan rica ediyorum
Yalnız terk et bizi !

Matruşkalar devriliyor gökkuşuğun güzelliğine
Ah bir aydınlık buralar
Geceyi arar oldu yıldızlar
Bilhassa seni ister oldu buluttan oyuncaklar
Gölgesini kaybeden insanlar sağanak tutmuş kalplere yol gösterir oldu
Ben usanmış hasbihal bir insan
Saatlerimi yanlış kurar oldum
Şafak vaktinde ağırladım gecenin bir saatini
Bıkmış bir aydınlık yüzü aynalara adadım
Ben en çok geceyi sende arar oldum

Gitmen Gerek Küçük Adam

Şevin

Gitme! Küçük adam
Kalbimde tedavi edilmemiş vücudun iliği
Anahtarında gizlenmiş takvim yapraklarım
Radyomda ihbar sesleri
Haritamda eşgalin
Gitme! Küçük adam
Sana olan ihtiyacım bir tuzak
Ve niyetsiz bir ay
Tarif edilemez bir şımarıklık
Bir sitem bir sitem buralar
Grevde fikirler
Firar ediyor ruhum bedeninde
Sıkılıyor benliğim devri devranın ahmaklığında
Sözlerin uçmuyor kazılıyor yaralarla
Gitme! Küçük adam
Grevleri terk ettim!
Düşüncelerim ölü bedenimden daha çok isyan edecek!
Sen gitme küçük adam
Ben tüm hatıraları kusursuz insanlığımıza terk ettim!
Yarınları ve bir daha doğmayacak güneşi sana adadım
Sen şimdi git küçük adam
Çaresizliği arzularınla yaşa
Hak ettiğin gibi!

Kilise anları

Şevin

Kilise anları ses veriyor!
Limanları yakıyor kudretin
Yükseklerde bir yerlerde geziyorsun
Yalanların müteessir
Beyitler yazıyorum sol eline bir hayli kafiyesiz
Sitem etme!
Ben dörtlükler yazarım sensiz !
Geceler bir huzursuz ve isyankâr
Avucunda günahlar ve sevaplar bir hiç!
Kadehinde viski , içimi yakar
Bir ur bırakır beynimin ucuna
Esvabın bir kalem kadar keskin
Ben ise bir hasta
Yarım kalmış şarabına
Düğmelerinde yazılı sarhoş şiirlerine
Duraklamış saatine
Kahverengi kalemine
Kuşkusuz şimdi sen inancını yaşa!
Aşk ve geride kalmış saçmalıkları öldür
Yani katilim ol !
Şimdi sen inancını yaşa!
Kiliseye tap!
Putların resimlerini terk etme
Onlar seni yaratan tanrıçaların kızları
Cennetten arsa satan emlakçılar
Sen benim yerime de kalbini kirala !
Ve sahibi senmişcesine yaşa!
Haydi git ! Kilise anları ses veriyor

Bu Sitem Tanrı İstedi Diye

Şevin

Uykulardan uyandır beni Tanrım
Karikatürlerimi çizdir aciz meleklerine
Onlara can ver ve sol göğüslerinin altına kurşunlar biriktir
Siyah yıldızlardan ses ver
Sersefil et bizleri yapmadığın şey mi?
Neden duymazsın sesimizi
seni de mi beklettiler ateşin kor kanadında
Ellerin neden dokunmaz kalleş ellerin!
Paslı ellerin!
Çerçeve de gizli yüzün neden gülümsemez
DNA 'ndan mıdır bu kadar kibrin
Sana olan çıtamı katlettim
Savaşı kesmeni ben emrettim!
Alim olmayı senin aciz kullarından
İmtihani kasvadan öğrendim
Yırtık mecranda sessizce ağlatmayı da sen öğrettin!
Eyvahlar olsun inandım sana
Cephende tutuklu kaldım
Aldandım sana
Yetmez mi dilhunluklar
Sen Batı'nın ilahısın
Doğudan çek kül kokan ellerini!

Bir Tek Sana Hitap Ederim

Şevin

Halat sıyrılıyor boynumdan gün geçtikçe
İnancımı sorguluyorum sen istedikçe
Ve hiç susmuyorum
Çömelmiş simanı terk ediyorum
Vasfım sen olmasan da
Hiç diyorum sadece bir hiçiz!
Mumlarımızı yakalım sevgili
Birbirimizi terk etmeye meyilliyiz
Gözlerin de çizikler ,kör olmuş sisli bulutlar var sevgili
İliklerinde gizlenmiş benliğin sesleniyor”Gömülmüş bedenine “
Nasihat veriyor aklınca
Kanma sen ona !
Mecali kalmamış biçarenin
Vesikalıkta gizliyorum sesini
Hücrelerim ağrıyor umutlara yelken açarken
İstikamet ediyorum ahmakça!
Silinsin istiyorum tüm günahlarım
Arınsın istiyorum sarhoşluğum
Cephanende bana da yer ver istiyorum
Öksürüyorum geceleri ve az bir şey afallıyorum
Seni andırıyor oysa benliğim
Sırtı dönük gidişlerin
Bavulumda saklı yüz­süz gülüşlerin buğulu kalbin
Kemiğe bürünmüş esametini, seni andırıyor
Afallıyor duygular ve bira şişeleri
Geri dönüşü olmayan acizliğini
Unutmak istiyor seni benden çok iskambil kağıtlarında yazılı isimlerimiz
Sonrasında pürüzlü ellerin
Başucumda yalnız şiirlerin

Törpülenmiş Beden

Şevin

Derin sular gördüm mecralarında
Karanlık duvarlar ördüm rüyalarında
Tepkisiz kalır yaşama sevincim asırlardır koynunda
Ellerin İlikliyor gözlerimi her açtığımda
Ben görüyorum göremediklerini sen vakti hazır öldür kendini
Bak uyuyorum
Sesim çıkmıyor örneğin
Gıdıklıyor çocukluğumu masumiyetin
Terk eder misin beni bu gecenin son saatleri
Ne rahatsız edicidir bütünlüğün
Kokuyor ağzın panzehir
Bak sayıklıyorum cenneti
Yaşıyorum ayaklarının altında cehennemi
Günahlarım hayli tedirgin
İzliyorlar bizi
Ellerinde akasya çiçeği
Kokmuyor bu gecenin sevecen isimleri
Yeterli geliyor gözlerin
Bedenin bir oyuncak arabanın içerisinde parçalı bir cesedin katili
Haydi git teslim ol sevdiceğim
Bir çocuğu katletti gözlerin
Sızlamaz mı yüreğin
Özleme bendimi
Teslim ettim bileklerimi
Yetişir miyim sana bilemiyorum
Törpülenmiş bedenim toprağa ısınamıyor
Yardım et bana sevgili
Yardım edebilecek mi ellerin
Kaç kurtar kendini
Zamanın katili benim

Ne Çare Bir Deva

Şevin

Bir kadın gülüyordu baharın cıvıltısında
Resmini çizmiş bir adam beliriyordu pek yakınında
Hiç güleceği yokmuş mahşerin karanlık odasında
Hay aksi kadın gülmemiş ki adama
Ne yazıktır ki ümit olmuş tutuksuz yargılanan sanığın vicdanına
Ne çare
Hiç bulamamış bir deva
Evvla ağlamış bir Tanrı'nın koynunda
Tanrı ümidi yok etmiş adamın kurağında
Kadın pek sakinmiş
Tefsiri okumuş inancını kaybettikten asırlar sonra
Tapınacak yer aramış o geceden beri
Kovalamak istemiş Tanrı'nın üç beş oyuncaklarını
Tepe takla olmuş zavallı
Göç etmiş ikinci dünyaya
Tapacak yer bulmuş bir ağacın gövdesinde bir solucana

Embesil

Şevin

Bir embesil yarat bu ruhani oyunların görünmeyen tarafına
Görünenler pek vahşet bu davanın yalandan olma kararlarına
Kavşakta çarpışan oyuncak arabalarım
Karar verildi !
Uçurumdan ceset toplayan gassal kadınların sessiz oyunlarından olma küçük adamları
Hepsi asılacak!
Neden yıkarlar kirlenmiş adamları
Gömleklerinde izi kalmış yaratıkların
Bak yazıyor haber bültenlerinde kadına aşık adamın intiharı
Yıkama diyecek iblisin oğulları
Kirli kalsın pek yakın Tanrı'nın şarkısı
Gülecek mi yüzümüz şarkıdan mı?
Salacak mı bizi şeytanın bacağı?
Pabucu ters giydirmiş bu sefer pek uyanık
Fragman da silahsız kalmış
Sığınmış Tanrı'nın kollarına
İnanıyorum senden olma yarattıklarına senin bir adi olduğuna
Hepsi geçecek demiş Tanrı iblisin kulağına
İblis geçmeyecek! Geçenler alay edecek senin vasıfsız hâl ve durumlarına
Yazık inanmışsın iblisin oyunlarına
Pek hazin sonun
Yırtık mecranda yaralar
Cehennem de eksik nefes alan adam
Geçmeyecek demişti sana iblis pek senelerin hatrına
Yanacağız sen orada
Ben cennetin sekizinci katında
Küllerimi bulursan benden evvel yak bir kez daha
Pek sahipsiz bu aralar
Sanırsam yazgıyı yanlış yazmış bir varlığın soyut kavramı
Ona da kızgın insanlığın son devri
Hiç yaratan eksik kalır mı bir davanın son duruşmasına
Eksik kalmış benim Tanrım bu uyanık oyunlara!

Şuursuz Resim

Şevin

Ellerinle avuştur yüzümü kelamın okunsun
Belki de geçecektir bendeki kurşuni hüznün
Sen koyul yoluna!
Tükenecektir şuursuz kelimelerin
Sana tapacak benliğim ne naiftir ki ölmüyor
Asıyor kendini bileklere
Acıtıyor derilerdeki yasemin kokulu çiçekleri
Kahır tutuyor bir abdinin güzelliğine
Cenneti araklıyor çok sevdiklerimiz
Terk ediyorlar bizi
En kötümüz kan kusuyor onlara
Bir tüfek tutuyor cennettekiler sana
Öyle vahim ki bedeninin de birikiyor yaralar
Bir fıstık ağacının altında kaybediyorum seni
Tenine gizlenmiş büyümlü şiirlerini
Sesini unutuyorum misal
Ruhun dokunur oldu geceleri
İncileri teslim et !

Beni Artık Tanı Sevdiceğim

Şevin

Bir kadın yarattı seni,dokuzunda,dokunmadan
Ayyaşın elleri değdi
Bu adi dünyayı yıktım üzerine
Birine mi benzettin?
Oysa adını koyamadığım bir yerdeyim
Tanıyamazsın beni!
Bir sallantı hissediyorum
Geleceği düşünemiyorum
Bileklerimden kanlar vücudunu buluyor
Biliyorum tanıyamadın beni
Tanıyamazsın!
Bir zamanlar saatleri durururdu gözlerin
Ben o vakit tanıdım seni
Ve sen hiç bilmezken yazdım ilk şiirimi
Adi kalıplara soktum bizi
Ölüm, ölüm sadece bu kadar yakın iken dokunamadım tenine
Şimdi özlem duyar karanfiller , kurşuni renkler
Mezar taşına yazar bir deyyus ,kimsesiz
Bilmez ki ben varım!
Kırık bir düzlemde yürürüm ,sana doğru
Beni artık tanı sevdiceğim !

Yahudi'ye Asılmış Tutku

Şevin

Kesilen gözlerinin dikişi iğnelerime tutunur
Korku salar etrafı
Denk değildir inançlar
Ardı kesilmemiş yalanlar
Ellerimde hâlâ günahtan örülmüş saf hâllerin
Sen yahudi çocuğusun yaklaşma !
Sevemem seni!
Dokunamam !
Ellerim kâküllerden kopuk birer resim
Cevherim bir yolun belirsizliği
Dervişim bir şeriatçının neşir gizemi
Kahkahalar kesilmiyor
İstisnalar bizi yazıyor kara tahtanın iki kelimesiz kelamına
Ve hiç durmuyor bizi günahlardan korumak isteyen zebaninin aşık hatunları
Neşterden yaralarım ağrıyor
Kavuşmak ve kavuşmamak arasında kalıyor hazlarım
Meclisinden konuşuyor doğurgan yöneticilerin
Kesilmiyor sesleri
Üzerime geliyor gölgeleri
Dokunuyorlar bir bir
Bıçak çekiyor katilin biri
Senin yanında buluyorum kendimi
Bir Yahudi'nin yüzünde buluyorum esametimi
Zırhını vuruyorlar işkence misali
Hissetmiyorum!

yazargençlik.

58

Yıldızlar kayıyor, dilek tutamıyorum
Çanak tutuyor sefil hayatıma usanmış benliğin
Yaramaz oldu ibadetlerim , rubailerim
Gövdeme vurulan keskin defterin
Behlülü aramaz oldu
Ben ise karanlık çöllerde
Elimde pireli çiçekle seni arar oldum
Sessiz ve kimsesiz!

Vanitas

THERE'S NO REASON TO BE ANXIOUS

**THERE'S PLENTY OF REASON TO BE
PARANOID**

59

vanitas

Bilinmeyen Bir Bana Mektup

DOÇ. DR. Araştırmanı Öneririm

Okuyacağın saçmalıklardan ben mesul değilim, baktıkça var ettin onları.

Ölümden iyice uzaklaştım ama bu yaşama yaklaştığım anlamına gelmiyor. Yaşamdan uzak olduğum kadar, ölümden de uzağım artık. Kendimi öldürecek veya en azından bu ümitle hareket edecek bir ruh halinde değilim. Yok olmak için bile motivasyon eksikliğim var. Ölmek istemiyorum diyemem ancak ölmek istiyorum da diyemeyecek bir noktadayım. Bir yandan da bu kadar denemenin ardından kendi ellerimle ölemeyeceğime dair bir kaniya vardığımı hissediyorum.

Kendimi tanımıyorum. Seni tanımıyorum. Gerçekliği kavramakta sorunlar yaşıyorum. Kendimden bahsederken kurduğum cümleler-

Ben, ben değilim. Ben, başka biri de değil. Olmadığım bir ben, yok. Ben de yokum. Öyle geliyor.

Sadece süreğen bir şekilde günler geçip gidiyor; mutsuzluk konsepti ile alakalı hislerimi bile kaybeder oldum.

Aklıma sadece, bazen tabi, hiç olmasaydım ne olurdu sorusu geliyor. Hiç olmadığım bir durumda hayatında olduğum insanlar, hayatım boyunca tetiklediğim küçüklü büyüklü olaylar olmasa idi ne olurdu diye düşünüyorum. İyi-lik ve kötülük konseptlerini kendimden bile gerçekdışı bulduğumdan, gözümün önünde canlanan şeyler sadece bir "tekinsiz vadi" hissi veriyor. Fazlasını ifade etmiyor. Benim için ifade etmiyor tabi -senin için ederdi. Edeceğini

Vanitas

düşünürdün. Bu yazıyı okuyan tahminimce 5 kişiden biri olarak, ben olmasa idim şu an bu okumuyor olurdun. Bunu düşündüğün zaman, “bu yazıyı okumak istiyorum” şeklinde bir düşünceye kapılır ve bu yazının hiç yazılmamış olduğu bir senaryoda olmak istemeyebilirsin. Tam tersi de olabilir, “ne anlatıyor bu dalyarak” diye tepki verip buraya kadar harcadığın süreyi farklı bir şekilde değerlendirdiğin bir senaryoda bulunmak isteyebilirsin.

Peki gerçekten hiç olmasaydım ne olurdu? Evet, bu yazıyı okuyor olmazdın -benden haberdar bile olmazdın ve bence önemli olan da bu: Bencilliğin, nelerin gerçek olup olmadığını belirliyor. Hayatınızın en az 1 saniyesinde bile tecrübe etmediğiniz bir kişi olarak herhangi bir kişi ile o kişinin hiç olmadığı bir senaryo arasındaki fark nedir? Bunun hisleriniz üzerindeki pratik sonuçları aynı olurdu. Hiç.

Bu durum böyle soyut kaldığından, o kişiyi sevdiğiniz bir kişi olarak düşünmek gerek. Bu küçük değişiklik, sana anında bir kaybetme hissi veriyor olmalı. En azından ona benzer bir şey. Demek istediğim; bencilliğiniz, bu senaryoyu kurmanızı engelliyor. Sevdiğin birinin sonradan hayatınızdan çıkması senaryosunu, onun hiç gerçek olmadığı ve dolayısıyla hayatınıza da dahil olmadığı senaryosu ile bir tutuveriyorsun. Anılarınız ile var ediyorsun onu çünkü. Anılarının hiç yaşanmamış olabileceği bir durum, sana rahatsızlık veriyor. Belki de gerçek olsa veya halihazırda gerçek olup da hayatına dahil olsa çok güzel anılar elde

edebileceğin bir ya da birden çok insan var fakat bu insan/lar hayatına dahil olmadığı için üzülüyorsun. Bir arkadaşının üzüntüsü, açlık sınırının epeyce altında yaşayan bir çocuğun bu gece soğukta hayatta kalmaya çalışırken edindiği tecrübelerden daha gerçek geliyor sana.

Ben kendimi, kendi hayatımdaki bir parça olarak göremiyorum. Tekinsizlik hissini ise her an yaşıyorum aslında; olmadığım bir hayatı yaşıyorum. Gerçek olmayan bir ben, gerçek olmayan bir gerçekliği tecrübe ediyor. Bu cümle sanki gerçek olan bir şeyler var ama ben onların dışında bir tecrübesellik içindeymişim gibi duruyor ancak anlatmak istediğim bu değil. Aksi takdirde bu bencilce olurdu, senin yaptığının tersine bir bencilik. Sen kendi gerçekliğini, senin bencil tecrübeselliğine dahil olma seviyesine göre belirlerken, ben bu durumla gerçekdışılığı belirlemiş olurum. O yüzden, ben bir kenara, “her şey” gerçek değil. Hiçbir şey yerine her şey zira “hiçbir şey” ile kurulan cümleler yanlış bir şekilde kendim dışındaki her şeyi veyahut gerçekdışılık ötesinde gerçek bir ben olduğunu kast etmeye meyilli iken “her şey” ile kurulan cümleler ironik bir şekilde belli belirsiz bazı şeylerin gerçekliğine atıfta bulunarak bunu yapar. Halbuki cümleye tam anlamıyla her şeyi dahil etmişim. Dilin oyunları da gerçekliğin belirleyicisi yani.

Aktif rolüm olan durumlardan bir anda ortadan kalktığımı ve bunun hemen sonrasını düşünmek o kadar da zor değil ancak bunun ilerisine gitmeyi denedikçe işler karışıyor. Ailem ben öldüğüm zaman üzülür ve yas tutardı(?), peki ya ondan sonrası? Yas sürecine soyut bir şekilde ve bizzat kendim olarak dahil olmasam bile dahilim ancak yas bittikten sonraki süreci anlamak pek mümkün değil çünkü insanlar, onları kendi hayatında tanıdığı kadar gerçekler ve onlar hakkında bilgin olmadığı, dahil olmadığı bir senaryo hakkında akıl yürütmek yine o tekinsizlik his-sini veriyor. Ben öldükten sonra hiçbir şey aynı olmazdı ve tam olarak bu durum bu senaryoyu kurmamı engelliyor ve diğer yandan her şey tam olarak aynı olurdu çünkü sahnem sadece bir oyuncu eksildi ve insanlar kendi kişiliklerince hayatlarına devam edecekler, her zaman yaptıkları gibi (var olduklarını farz ediyorum) ancak ben onları “her zaman yaptıkları” ile değil benim gerçekliğime dahil olduklarıncaya gerçek saydığım için, örneğin tanıdığım birinin hiç bilmediğim bir özelliğini görmem şaşırtıcılığı kurduğum gerçekliğin kurduğum gibi kalacağı ile bir insanın tanıdığımdan ibaret olması ve öyle kalması gerektiği inancından ortaya çıkar, benim gerçekliğim dışında ne yaptıklarını hiçbir zaman tam olarak bilemeyeceğim. Bana ben yokken neler yaptıklarından bahsedebilirler pekâlâ ancak bunu dinlemek eksiksiz bir tecrübe yaşamının yerini dolduramayacağından benim gerçekliğim içinde hep soyut bir bilgi olarak kalırdı.

Ölmek isteyen insanlardan genelde duyacağınız şey bir huzur arayışında olduklarıdır. Öldükten sonra “huzura kavuşmak” demek, aslında gerçeklikten kopmaya plan bir arzu değil onun yerine şartları değiştirmek istemelerinden ve de hiçliği “hiç” olarak kavrayamamalarından ötürü metaforlaştırarak gerçek kılmalarından gelir. Anlayacağın, kendinin dışında bir gerçekliğin yanında kendinin dışında kalan bir hiçliğe de tahammülün yok.

Ne hissediyorum? Bilmiyorum. Şu anki durumda karşı memnuniyetsizliğimden doğan ölüme yönelişim artık sahte geliyor. Başkalarının benim yapamadığımı yaptığı, gerçek bir ölüme-doğru-arzu da yok tabii. Algılıyor olmanın mantığına ters. Dahil olmadığım bir şeyi tahayyül etmenin zorluğuyla beraber, öyle bir şeyin varlığı da hem bir merak hem de bir çekingenlik doğurur. Kendini şu ana kadar öldürememem sebebi, algımın artık olmayışımı kavrayamaması ile beraber, artık olmadığım bir gerçekliğe karşı içinde bulunduğu çekingenlik. Yolda yürürken arkanızda birisinin olmasından çekindiğiniz gibi tıpkı. Size zarar vermeyeceğini onu gördüğünüz an anlayacak olsanız bile o kişiyi yeterince tecrübe ediyor olmamak sizi rahatsız ediyor. Dahil olmadığınız bir gerçeklik mevcut ve bunu kavramakta sorun yaşıyorsunuz. Yeterince iyi betimleyemedim ama ne yapalım, betimlemelerde hiçbir zaman iyi olmadım. Öyle işte. Sevgili günlük.

Ölüm Özlemi Bir Alevdir

DOÇ. DR. Araştırmanı Öneririm

“Ölüm özlemi bir alevdir; yokluğunda hayatın nabız atışları da yok olur. Gizli güç ve ihtilaçlarımızın kaynağı olan hiçlik... Hiçin ateşinde ısınıyoruz..., bomboşluğun güneşi altında...”

~ Hiçliğe Açılan Pencere, Emil Cioran

İlk cümledeki benzetmeye odaklanalım. Ölüm duyulan özlem, ölümün ancak kurtuluş olduğuna inanılan bir senaryoda var olur. Kurtuluşun her zaman ulaşılabilir olduğuna bilmek, hayatın nabız atışlarının kulak verilebilirliğini getirir. Cioran'ın intiharı... Ölmeye olan istenç, hayatı sürdürten şeydir Cioran'a göre.

Kurtuluşun kendisine dair inanç ise kendiliğinden baş belası: “Kendimizi öldürmeye değmez, bunu yapmakta her zaman çok geç kalınır”¹ çünkü... Doğmuş olmak hep sakıncalıdır...

Ölümün yolu hiç'e gider, hiç ise, Cioran'a göre, yaratıcı bir hiç olmanın yanı sıra kucaklayıcıdır, en azından bu yanılğı kendisini ve diğerlerini hayatta tutmaya yetmiştir ve Cioran da pek tabii bunun farkındadır: Bir yandan Stirner'de “kendi

içinden her şeyi üreten”² hiç, Cioran'da da benzer şekilde, “belirli bir eyleme ve bu eylemden doğan her şeye, en önce de hayata uyar”³ ve bir güç yaratır insanın içinde, diğer yandan ise sağladığı güç yine kendisine yönelen haykırışların da kaynağıdır -hiç'in yaratıcılığı kendisine yönelik bir yaratmadır, akıl almazlığını geride bırakmak için kendini metaforlarla var eder, dil tıpkı Wittgenstein ve Stirner'in dediği gibi gerçeği üretirken, diğer yandan hiç'i de üretir.

“Kuşkusuz daha rahat olan hiç'e”⁴ meselesini bırakan insan, “varlığında eriyerek”⁵ hiç'e ulaşma arzusuyla dolup taşar; hiçlik, Cioran'ın dil oyunlarında narin bir güneşli hava altında yürüyüş, Zapffe'nin⁶ avcısının kozmik paniğe ulaşmadan önceki son avın gecesinde, mağarasında kadınıyla birlikte oturup ellerini ısıttığı odunlar arasında bulur kendini... Bomboştur zihin ama sıcaktır, hiç'le birdir ancak hiç de değildir, önemi yoktur zira farkında da değildir: yıldızlar cevap vermeyi bırakana kadar.

Dil ise hazmedilmelidir Stirner’de, tüm bunları yaşattığı için, gerçeği gerçek kıldığı için, ben’i yaratıcı hiç’e duyulan özleme ve diğer hortlaklara hapsedtiği için; tıpkı yukarıda Cioran’dan alıntıladığımız gibi geç bir özlem ve gereksiz bir hapsediliştir, ironik bir işe yararlılık göstermesine rağmen. Dile olan öfkesini ise anadilini terk edip Fransızca yazmak ile göstermek yetmiştir ona, sıkıştığı dilden yersizyurtsuzlaştırmak istemiştir kendini belki de, yine de “Aveux et anathèmes” kitabında, dilin nihai yurt olduğunu belirtmekten de geri durmamıştır kendisi. “Yerleşik bir yabancı” yani kendisinden bahsederek, der ki Cioran; “dil konusunda yaratıcı değilse, bunun sebebi onun yerliler gibi yapmak istemesidir: Bunu başarısın ya da başarmasın, bu özeniş onun kaybı

olur.”⁷ Dilin sonsuz hortlak üretiminden, anadilini bırakıp kurallarını kendi belirleyeceği, o dili asıl konuşanlara benzemeden kullanacağı bir dil ile kaçmak ister Cioran, içindeki yaratıcı hiç için, Stirner’in de dilin oyunları içinde söylemeyi imkansız bulduğu şey hakkında,⁸ belki yeterli belki yetersiz ama yine konuşmayı sağlayabilecek, mütevazı bir oyun alanı oluşturur böylece. Düşünceye düşmandır her ikisi de, Biricik “düşüncesiz bir kelime”⁹ iken, düşüncenin kendisi, Cioran’a göre, “hiçbir zaman masum değildir”,¹⁰ “öyle ki düşünme sorunu midenizi bulandırır,”¹¹ ve “düşünebilen bir hayvan olmaktan vazgeçmesi gerekir”¹² insanın.

- 1 Doğmuş Olmanın Sakıncası Üzerine, Emil Cioran.
- 2 Ben ve Hiç, H. İbrahim Türkdoğan.
- 3 Doğmuş Olmanın Sakıncası Üzerine, Emil Cioran.
- 4 Var Olma Eğilimi, Emil Cioran.
- 5 Var Olma Eğilimi, Emil Cioran.
- 6 The Last Messiah, Peter Wessel Zapffe.
- 7 Doğmuş Olmanın Sakıncası Üzerine, Emil Cioran.
- 8 Ben ve Hiç. H. İbrahim Türkdoğan.
- 9 Ben ve Hiç. H. İbrahim Türkdoğan.
- 10 Doğmuş Olmanın Sakıncası Üzerine, Emil Cioran.
- 11 Umutsuzluğun Doruklarında, Emil Cioran.
- 12 Ezeli Mağlup, Emil Cioran.

Pursuit-V

Toprak

Elden gelir mi her dakika daha da nefret etmemek oluşumdan süregelen? Her zaman yanlış anlar insanlar beni, ya da yadırgar, ya da küçümser, ya da dışlar beni. Her saniye daha büyük başarısızlık, 100 yıl olacak, hala değişmedi. Tüm çaba, tüm çalışma istisnasız acı, üzüntü, emeklerin harap olması ve donanımın katledilmesi ile sonuçlandı. Ne yapayım, istemeyim mi yok olmasını, çalışmaya- yım mı bunun için, düşlemeyeyim mi bir şeylerin yıkılmasını, yanıp-yakılıp kül olmasını, kaskların

içinden içinde kurşun olan kafalar çıkmasını, beyazlı giyinen adamların karnından kanlı bıçakları, takım elbiselinin yerdeki kafasını, annelerin, babaların, çocukların içindeki çığlığın susmasını, istemeyeyim mi, düşlemeyeyim mi, arzu etmeye- yim mi bir şeylerin böyle olmasını? Ne yapayım? Salak ve acıklı bir umut yetiştirip içimde içimdeki gözü kapatıp her saniye daha da acıyla yaşayayım, ne yapayım?

Pursuit-VI

Toprak

Modern görüş, kuşça yere inip insanı yaşamaktan ve yaşama yakıt yaptığı şeylerden kurtardığında yerine yeni olan hiçbir içgüdüsel istemi koyamadı; önceki görüşün din ile ve güç ile beslediği kişinin kendiyile tatmin olma imkanı şimdi akli ve mantığı ile, düşünsel safsatalarla dolu olsa bile, kendini mantıklı olduğuna inandırdığı şeylerin çokluğu ve onların haklılaştırdığı şeyler ile sağlanmış oldu, ki bu yüzden öğretimden bağımsız ama aynı sandırılan eğitim desteklendi, zorlandı ve beğendirildi, dini istekler sanki tanrı insanların mantığı doğrultusunda bir şeyler yapmış olmak zorundaymış gibi yerildi ve bireyin zihni devletin onun doldurulması durumunda suni bir toplumsal tahmin sağladığı şeylerle dolduruldu, her yeni yapılan şey hakiki ve öncekiler meşru değilmiş gibi. Bu yüzden sonradan inşa edilmiş mantığına yönelmenin anarşik ve büyüklendirici zevkini ucundan tatmış genç (bazen cinsel organ açlığı) mantık algısı ile dini ve tanrıyı reddetti, okulun kendisine bir tedaviye ve işkenceye benzer ama şirin takvimi içinde devletin kendi yaptığı, sanki inşaatta duvarın arasına köpük döşenirmiş gibi doldurmak istediği suni bilgileri

(bilgi diye bir şey yok) kafasına doldurdu, sonra da kendisini başkalarına maruz bıraktı. Bu yüzden genç eskifilmlerin ve sevgi temalı şeylerin kendisini azıcık farklı hissettirmesine yine sunice ihtiyaç duymaktadır, modern görüşün yarattığı toplum bir'in akıl yürütme yöntemini erkenden okulun istediği şekilde manipüle edip sonra da kendi istediği şeylerle doldurup, sonra üniversitede de aynı suni yaptırdıktan sonra zamanında karşı çıktığı din yolu ile insani duyguların bastırılmasını devletin botları, silahları, nizami hissettirici ama oldukça komik disipliniyle yine aynı şekilde yaparken genç statü ile büyüklenenin soyluluğundan yılmaktadır. Eğer tarih otoriteleri doğru söylüyorsa insanlık hiçbir bok yapamadı. Yine ne araçla olursa olsun hayatı sonlandırma veya (yaşamak için) kişisel olarak güzelleştirme çabalarını kendi ayarladığı düzenlerle boka çevirdi ve artık kendini (yani her şeyi) yok etmekten başka çözüm yok. bu güne kadar gelen hayatı ayarlama yöntemleri sadece acı ile sonuçlandı. Hayatı artık bitirmenin zamanı değil mi?

yazargenclik.

Editör

Sefa Can Çelik

Yazarlarımız

Şevin İnan

İlhan Koçyiğit

Sefa Can Çelik

Okhan "Versay" Aydemir

Kerem "Kamer Atlas" Tokay

Toprak "Lynchculture" Türkşen

Emre "Doç. Dr. Araştırmanı Öneririm" Güneş

© vanitas_dergi

✉ can@yazargenclik.net

🌐 www.yazargenclik.net

Vanitas

yazargençlik'ten

Vanitas

Yazan ve okuyanlarımıza teşekkür ederiz.